

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslagets baggrund

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til justering af den grønne afgiftspakke for erhvervslivet. Lovforslaget er udarbejdet på baggrund af en evalueringsrapport om grønne afgifter og erhvervslivet fra februar 1999 fra et udvalg under ledelse af Finansministeriet samt de indkomne bemærkninger fra berørte organisationer og virksomheder til evalueringsrapporten mv. Elementer, der efterfølgende er blevet indarbejdet i lovforslaget, har endvidere været drøftet mellem erhvervsministeren og Industriens Udviklingsgruppe.

Dette lovforslag fremsættes samtidig med L 51 (forslag til Lov om ændring af lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug), L 50 (forslag til Lov om ændring af lov om statstilskud til energibesparelser mv. i erhvervsvirksomheder) og L 53 (forslag til Lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension).

Med regeringens forslag til justering af den grønne afgiftspakke foretages en række ændringer af den såkaldte procesliste, som er anført i bilaget til kuldioxidafgiften af visse energiprodukter (CO₂-afgiften), samt af afgrænsningen mellem rumvarme og proces. De foreslåede ændringer vedrører vækstlys i gartnerier, fremstillingen af tørmælk og foderstoffer, rumvarme i jernstøberier, rumvarme i staldbygninger og rumvarme til hærdning af glasfiberremmer.

Ændringerne vil medføre en årlig lettelse i erhvervenes nettobelastning som følge af CO₂-afgiften mv. med i alt ca. 23 mill. kr. De foreslåede ændringer vil endvidere lette erhvervenes administration af afgifterne på energi på en række områder. Endelig foretages også en enkelt præcisering af gældende regler mht. fremstillingen af gummi.

Belastningen af erhvervenes energiforbrug via afgifter på udledning af CO₂ og svovl samt forbrug af energi er bestemt af miljø- og energipolitiske målsætninger, men ved udformningen af afgiftsreglerne er

der endvidere taget hensyn til de fordelings- og erhvervsmæssige konsekvenser.

CO₂-afgiften udgør 100 kr. pr. tons CO₂ og betales som hovedregel af forbrugerne samtidig med betalingen for den forbrugte energi. Leverandørerne mv. af energi indbetaler den CO₂-afgift, der er betalt af forbrugerne, til de statslige told- og skattemyndigheder.

Virksomheder, der er momsregistrerede, kan herefter få en delvis godtgørelse af CO₂-afgiften. Denne godtgørelse ydes på baggrund af den enkelte virksomheds anvendelse af den forbrugte energi. CO₂-afgiften kan således godtgøres for energi, der anvendes til produktionsprocesser, som defineret i energi- og CO₂-afgiftslovene. De gældende regler blev indført med virkning fra 1. januar 1996.

Produktionsprocesserne er delt i to typer. Lette processer og tunge processer. CO₂-afgiften af energi anvendt til lette processer godtgøres fra år 2000 med 10 pct. af de betalte CO₂-afgifter. Nettoafgiftsbelastningen af energi anvendt til lette processer er derfor 90 kr. pr. ton CO₂.

CO₂-afgiften af energi anvendt til tunge processer godtgøres fra år 2000 med 75 pct. af de betalte CO₂-afgifter. Energi anvendt til tunge processer er derfor pålagt en afgiftsbelastning på netto 25 kr. pr. ton CO₂.

De tunge processer er defineret i bilaget til CO₂-afgiftsloven. Her opregnes en liste på 35 punkter med processer, der opfylder kriterierne for at opnå den særlige godtgørelse af CO₂-afgiften.

En række kriterier ligger til grund, når det skal vurderes, hvorvidt en given proces bør defineres som tung eller ej. For det første vurderes den økonomiske belastning af en virksomhed/branche som følge af CO₂-afgiften, dvs. hvorvidt en branche er energiintensiv eller ej. Denne vurdering foretages på baggrund af virkningen af en CO₂-afgift på 50 kr. pr. ton.

Den samlede belastning af en CO₂-afgift på 50 kr. pr. ton skal således udgøre mindst 3 pct. af værditilvæksten i en relevant produktionsenhed og mindst 1 pct. af omsætningen med de varer, der forarbejdes af virksomheden. Størst vægt tillægges kravet om mindst 3 pct. af værditilvæksten.